

Sygn. akt V CSK 223/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku P. Z.

przy uczestnictwie Operatora G. S.A.

w W.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz wnioskodawcy 240 (dwieście
czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki Operatora G. S.A. z siedzibą w W. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 grudnia 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć.

Wątpliwości skarżącej odnoszą się do rozumienia art. 305² § 2 k.c., w szczególności co do możliwości zasądzenia wynagrodzenia z tytułu ustanowienia służebności przesyłu, gdy istnieją ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości wynikające z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i regulacji rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. z 2013 r., poz. 640). Odniosła się ponadto do kwestii dopuszczalności uwzględnienia w wynagrodzeniu za ustanowienie służebności przesyłu składnika w postaci zmniejszenia wartości nieruchomości w sytuacji, w której właściciel nieruchomości nabył ją, gdy znajdowała się na niej już jedna infrastruktura przesyłowa gazu oraz wyraził zgodę na budowę kolejnej „nitki” gazociągu.

Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie występują wskazane zagadnienia prawne. Nie wykazano, że możliwa jest odmienna ocena tych problemów. Nie budzi wątpliwości kierunek wykładni przyjęty przez Sąd Okręgowy, który uwzględnia, w okolicznościach niniejszej sprawy, że fakt posadowienia infrastruktury przesyłowej wpływa na zakłócenie korzystania z nieruchomości przez właściciela lub zmniejszenie wartości tej nieruchomości nie tylko z przyczyn faktycznych (samo istnienie urządzeń), ale również z przyczyn formalnych, prawnych. W kwestiach tych wypowiadał się Sąd Najwyższy (zob. m.in. postanowienia SN z dnia 6 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CSK 540/17, z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt IV CSK 724/16, z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt II CSK 505/16, wyrok SN z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt I CSK 641/11, nie publ., dostępne na stronie internetowej Sądu Najwyższego). Nie zachodzą również wątpliwości co do możliwości uwzględnienia, potwierdzonego w stanie faktycznym, szerszego zakresu ograniczeń obejmującego strefę kontrolowaną, czy ochronną (zob. m.in. postanowienia SN z dnia 17 maja 2018 r., sygn. akt IV CSK 604/17, z dnia 6 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CSK 540/17, z dnia 9 sierpnia 2016 r., sygn. akt II CSK 770/15, www.sn.pl).

Powołanie się natomiast na przesłankę uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątplivej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie

podlegającymi różnej wykładni. Skarżąca skoncentrowała się twierdzeniu o naruszeniu na art. 305² § 2 k.c., którego jednak nie wspiera przedstawiona argumentacja. Co do zasady nie jest ponadto możliwe jednoczesne twierdzenie o istnieniu zagadnienia prawnego albo potrzeby wykładni określonego przepisu oraz o oczywistym, rażącym i widocznym *prima facie* jego naruszeniu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

aj